

תת"ע 616/03/20 - מדינת ישראל נגד פוניו אהוד

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 616-03-20 מדינת ישראל נ' פוניו אהוד

בפני כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלירז
נגד נאשם פוניו אהוד
פסק דין
הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 1.11.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו.

מטעם המאשימה, העיד רס"ל נזהר פאר, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח שסומן ת/1 וסרטון מצלמת גוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשותמונות שסומנו נ/1, עותק מפרסום של הנאשם ב"פייסבוק", שסומן נ/2, תמלול סרטון הוידאו, שנערך על ידי הנאשם וסומן נ/3 וצילום של תושבת הטלפון ברכב הנאשם, שסומנה נ/4 (מחמת טעות, סימון המוצג לא נרשם בפרוטוקול).

על פי גרסת המאשימה, ביום 1.11.19, בסמוך לשעה 19:20, נהג הנאשם ברכב בכביש 4, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 117.9, נצפה על ידי העד, אשר נסע לשמאלו של הנאשם ונעזר בפנס שהיה ברשותו, כאשר הוא אוחז ביד ימין, טלפון נייד בצבע שחור, בגובה גלגל ההגה ואוחז את ההגה ביד שמאל.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני לא מאמין, הטלפון שלי פה מאחורה, אני לא החזקתי את הטלפון".

ב-ת/2, ניתן לראות, כפי שפורט בפרוטוקול, עמוד 5, שורות 18-22, כי הנאשם טען כי הטלפון הנייד שלו נמצא בתיק שהיה בתא המטען, אך למעשה, הטלפון היה מונח על כסא הנוסע הקדמי.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד אם נסע למעשה בנתיב השמאלי ואילו הנאשם בנתיב האמצעי והשיב שנסע כפי שציין בדו"ח.

העד נשאל כיצד זה ציין כי הראות טובה והתאורה תקינה ובמקביל, נאלץ להשתמש בפנס כדי לראות תוך תא הנהג והשיב, כי אכן היה חשוך והוא השתמש בפנס כדי לוודא שראה את העבירה, שכן לא היה די בתאורת הרחוב.

העד נשאל ואישר כי לא הבחין במסך מואר.

העד נשאל שאלות נוספות לגבי אופן אחיזת הפנס, סוג הפנס, דו"ח קודם שיצא מקומט ועוד.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, אך לא עשה שימוש בטלפון הנייד. לדבריו, הבחין ברכב נוסע לצדו, כאשר הוא בנתיב האמצעי ולאחר שהעד סימן לו לעצור, לא יכול היה להגיע לשול ימין, בגלל רכב שנסע לימינו.

עוד טען הנאשם, כי כאשר יצא להביא את רישיונותיו, מהתיק שהיה בתא המטען, היה בטוח שהטלפון הנייד שלו נמצא אף הוא בתיק ולכן, אמר זאת לעד, כאשר למעשה, כיוון שהתקשר לאשתו לפני שהחל בנסיעה, הניח את הטלפון על הכסא לצדו בהסח הדעת ושכח מזה.

לדברי הנאשם, ייתכן והעד ראה אותו אוחז בחלקו התחתון של גלגל ההגה, בסמוך לתושבת הטלפון, כפי שצולמה ב-4/נ/טעה לחשוב, בשל התאורה הלוקייה, כי הוא אוחז טלפון נייד בידו.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

בנסיבות הזמן, המקום והצורך של העד לעשות שימוש בפנס, על מנת לראות בבירור את חלקו הפנימי של רכב הנאשם, ייתכן ואכן, שגה העד עת סבר כי הנאשם מחזיק בידו טלפון נייד.

יודגש, כי בהגיונותו, אישר העד כי לא הבחין במסך מואר באותו טלפון, לכאורה ויש בכך תימוכין לגרסת הנאשם וייתכן, כי העד ראה את ידו של הנאשם בסמוך לתושבת הטלפון וטעה לחשוב כי הנאשם אוחז בידו טלפון נייד.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ג' תשרי תשפ"א, 21 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.